

Šlapali jsme si to zasněženým lesem, co krok to nová stopa do čerstvě napadlého sněhu. Už když jsme jeli ve vlaku, tak jsem pozoroval, jak se začínají z oblohy snášet tisíce stříbrných vloček, ale když jsme opustili vyhřátý motoráček již nesněžilo. Tak jsem se těšil, že půjdeme tím padajícím stříbrem. Od niternejch myšlenek jsem obrátil pozornost ke korunám stromů, kterými probleskovalo nebe, a na něm nepatrná částečka z těch milionů hvězdiček.

Dorazili jsme na kemp. Vopřeli usky o lavičku a vydali se na dřevo. Všude ho bylo dost. Taky tenhle kemp nikdo nezná. Během chvilky už plamínky sirky olizovaly chrampejšť, pak větší dřívka a za chvíli už ohýnek vesele poblikával na stěně našeho vysněného převisu. Ukuchtili jsem si věču a Fredy začal koukat, co se na kempu změnilo od té doby, co jsme tam byli naposled.

"Tady něco visí ze stěny..."
"Nepovídej."
"Ne vážně, vypadá to jak nějaký lusk."
"Neměl jsi moc toho hrášku z té konzervy? Kdo ví, co sis do něj přidal..."
"Houby jsem do toho přidal." Odpálkoval Fred.
"No dyť to říkam. Ale máš pravdu něco tu visí....."

Byla to jakási divná protáhlá věc co tvarem mohla hodně vzdáleně připomínat lusk, ale i malé dítě pozná kuklu. Ale tahle byla teda poněkud větší.

"Co myslíš, že se z toho vylíhne?"
"Třeba motýl. A pěkně velké."
"Nebo nějaký strašidlo se z toho vyloupne a slupne nás."
"Hele nestraš. Pojď si sednout, je na ni vidět i od ohně."

Chvilku jsme ji ještě soustředěně pozorovali, ale pak jsme se raději věnovali něčemu normálnímu. Vytáhli jsme kytary a začali hrát. Občas jsme jukli po kukle.

"Hele ona se pohla."

"Co sis dal do čaje ty? Zase nějaký to tvoje kořeníčko co...." dloubnul si Fred

"Ale ona se opravdu hla! Ted' zase!"

"No jó."

Tak jsme pozorovali jak se hýbe čím dál častěji. A přiložili jsme pořádně, abychom dobře viděli. Za chvíli se v ní udělal otvor. Jenom malej. Už ani nevím jestli jsme dechali, nebo ne. Pak se začal zvětšovat. Něco z něj lezlo. Nejdřív nějaký chlupy pak vykuklo čelo pak oči a nakonec celý obličej mladý krásný holky s jemnýma rtíkama a velkejma hnědejma očima, ve kterých bych se klidně utopil. Vyjeveně jsme na ní zírali s otevřeněma papulama.

"Co tak koukáte nemůžete mi pomoci se z toho dostat?!"

Vrhl jsem se ke kukle a chtěl pomoci. "Opatrně na křídla" špitla svým jemným hláskem.

Vyloupala se krásná dívenka jak má být, jen ze zad jí vyrůstala křídla, která vzhledem ke své velikosti nevypadala moc funkčně.

"Tohle tě unese?" neodpustil jsem si.

"Jo v pohodě, jen musej oschnout." A hopsla rovnou na lavičku k ohni.

Mlčeli jsme. A jen pozorovali, jak se jí postupně křídla napínají. Jak jima občas zkouší zatřepat. A nakonec si i trochu polítla.

Nevydržel jsem a vyhrkl jsem: "Kdo jsi?"

"Jsem místní víla."

Nevěřicně jsme se na sebe s Fredem podívali.

"No co se tak nevěřicně koukáte.."

"Já měl pocit, že víly tancují někde na paloučku, starají se o les a občas někoho utancují."

"A nemají křídla" dodal jsem.

"Tobě se nelíběj?" Povídá smutně.

"Líběj, líběj" kotákl jsem. Ono když se před váma vylíhne takovýhle krásný stvoření, na kterém můžete oči nechat, i když je vysoký asi jak Kanada, tak se těžko mluví.

"Jo, já jsem Věrka." Představila se.

"Já jsem Bylinkář a tohle je Fredy."

"Asi bych vám to mohla trochu vysvětlit."

"To by nevadilo." Řekli jsme sborem.

"Víte já jsem ještě mladá víla a potřebovala jsem nějak přečkat zimu v tomhle světě a pak se na jaře vylíhnout v plné kráse. Ale teplo vašeho ohýnku a zpěv mě vytáhly už teď.

Myslela jsem si, že už je jaro. Mno, nějak to nevyšlo."

"A co teď budeš dělat?"

"Budu sbírat energii na cestu do svého světa."

"Můžem ti nějak pomoci?"

"Topte, aby bylo teploučko." A po chvíli mlčení dodala: "A taky se starejte o tohle místo a dohlédněte, aby jej nikdo nezničil."

"To slibujeme." Vyhrkli jsme.

Tak jsem topili, a ona pak začala vyzvídat, jak se co jmenuje a jak se hraje na kytary a začala se učit písničky. A nakonec se přidala se svým hláskem k našim hlasům. Byl to tak krásný hlas. A do všeho byla zapálená. Joj, ta kdyby mohla jezdit s náma. Myslel jsem si.

Nějak začalo přituhovat a tak jsme si přehodili přes záda spacáky. A ani nevím, jak jsme usnuli.

Probudilo nás slunko, který si našlo cestu korunama borovic. Zůstal jsem nevěřícně zírat.

"Hele Fredy. Žádný sníh."

"Je teplo."

"Támhle něco kvete."

Protírali jsme si oči. Štípali se. Nerozplynulo se to.

"Jak jsem se sem dostali."

"To nevím. A kde je Věrka?"

Ještě chvíli jsem koukali kolem, ale pak nás sluníčko vylákalo a začali jsme obhlížet okolí.

Kousek od kempu tekla průzračná potůček. Napil jsem se. Tak výbornou vodu jsem ještě nepil.

Celý den jsem proflákali. Užívali si sluníčka a nádherné divoké přírody okolo. Ptáci zpívali o sto šest, všude létali motýli. Vylíčit tu krásu nejde. K večeru přiletěla Věrka.

"Vítejte v našem světě. Ostatní víly mi povolili, že jste tady mohli zustat a že sem můžete chodit i nadále. To je dárek za to že jste mi pomohli."

"A jak se sem dostaneme?"

"To je jednoduchý - musíte cítit vzpomínku na něj. A protože víme, jak snadno zapomínáte. Tak jsem vám přinesla malé dárečky. Ale jak přesně je použít na to musíte přijít sami."

Dala nám do rukou přívěšky ze ztuhlých pryskyřice a v nich byl kousek z jejích šatů.

"Až usnete, tak budete zpátky ve vašem světě. A dobře pamatujte na to, co jste slíbili!!" A odletěla.

Ráno mě probudila vločka sněhu, co mi sedla na nos. Cukl jsem sebou a posadil se. Všude byl sníh, jak přes noc napadal. Nevěděl jsem zda jsem snil, či bděl. Sáhl jsem si na krk a na něm se mi houpal pryskyřičný přívěšek, ze kterého sálala vzpomínka.

Slunovratovej Vandr

Napsal uživatel Vojtěch Ptáček - Rejsek
Pátek, 12 Prosinec 2008 04:00
